

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem Varia Ervditione Noviter evoluta

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

3. Cur quidam in flore ætatis moriantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

gnationem Principes impelluntur. Experti sunt Ganymedes & Hebe. In illum sic lusum est:

Quid sibi vult pronæ Phrygius puer urniger undæ?

Regia quem volucris nuper in astra tulit.

Siccine divini liquido pro nectare pocli

Pincernæ gelidas dextera fundit aquas?

Hæc Jovis ex Aula Ganymedis præmia? fufum

Principis ut vinum : gratia fluxa perit.

II. (b) Aliud ex Ganymede, sed imitationis documentum, Virtus & forma in eo certabant : hinc etiamnum adolescens in cælum raptus est. Qua re demonstrare voluerunt sapientes Ethnici ac Ethici, teste Cicerone 1. Tuscul. Virum prudentem à Deo amari, & ipsum proximè accedere ad divinam mentem. Est enim Ganymedes anima hominis, quam ob eximiam virtutem Deus ad se rapit ; quæ tantò est pulchrior, quantò innocentior, & à contagione corporis remotior. Pocula Jovi ministrata indicant : Deum mirificè delectari officiis sapientiæ, eaque quasi sitire. Pulchritudo Ganymedis, virtutis est imago, quam si oculis corporis liceret cernere, ut Plato ajebat, mirificos sui amores excitaret in animis hominum. Aquila subvexit Ganymedem in alta, quia sapientia perspicax est, & acie aquilinâ prædita. Hæc Mythologus l. c. Adde ego ex Alciati emblemate 4.

Consilium, mens atque Dei cui gaudia præstant,

Creditur is summo raptus adesse Jovi.

Tractum id ex Xenophontis Symposio ; quò loco ait, Ganymedem non corporis, sed animi causâ à Jove in cælum translatum, idque ipsum nominis etymo tradit, nam *Γανυμήδης* dicitur, *ὅς γάρ ται μῦθεσσι*, qui divinis consiliis latatur. Claudius Minos in eundem locum.

III. (c) Per Ganymedis raptionem & in cælum translationem significatur, quosdam à Deo in ipso ætatis flore è vitâ evocari, ne proveciores annis, in Numinis offensam, & salutis discrimen incurrant. Est enim Deus amator innocentia. Sapientiæ 4. v. 11. dicitur. *Raptus est, ne malitia mutaret intellectum eius, & fictio (dolus) deciperet sensum eius.* Nam cum annis plerumque crescunt vitia, & turbidius fluit è cado, quidquid propius fundo est. Prænoscit Deus pericula labendi, hinc dilectas sibi animas maturè subducit iis. Propterea Salomon loc. cit. v. 14. *Placita enim erat Deo anima illius, propter quod properavit Dominus educere illum*

(c) Virtus & Sapientia commendant formam, (d) Cur quidam in flore ætatu moriantur.

illum de medio iniquitatum. Iterumque v. 10. *Placens Deo factus est dilectus, & vivens inter peccatores, translatus est.* Id est, probitas fecit amabilem Deo: & ne pravis improborum verbis & exemplis corrumpere-
retur, ac quasi contagio afflaretur, subtractus est discrimini; pergit Sa-
lomon v. 12. *Fascinatio nugacitatis obscurat bona, & inconstantia concupi-
scentia transvertit sensum sine malitiâ.* Id est, improbitas specie honesti
frequenter perstringit oculos mentis (præsertim adolescentum) ut quæ
bona vera sunt, non videat, & contra bona putet, quæ verè mala sunt;
impetûsque concupiscentiæ, quo agimur & rotamur, animum sincerum,
simplicem, innocentem colluvie vitiorum corrumpit. Ibidem idem Sa-
pientissimus Rex solatur parentes, ne lugeant præmaturum liberorum
obitum, nam satis vixit, qui bene vixit, virtus non indiget annis; Hinc
ille: *Senectus venerabilis est, non diuturna, neque annorum numero com-
putata: cani autem sunt sensus hominis, & atas senectutis vita immaculata.*

Quisquis enim sapiens est, satis senex & canus est, qui vitam vivit
immaculatam, etiamsi juvenis sit, senilis tamen ætatis decus & laudem non
amittit. Nam, ut eodem loco, *Consummatus in brevi explevit tempora
multa.* Ingens meritorum spatium brevissimo tempore emensus est, &
penè prius fuit in meta, quàm in stadium procurrere cœpit. Unde S.
Ambrosius in funere Theodosii Imp. Perfecta, ait, est atas, ubi perfecta
est virtus. Puer Ascanius à Marone commendatur. 9. *Æneid.*

Ante annos animumque gerens, curamque virilem.

Virtutis enim & sapientiæ celerior cursus est, quàm ætatis. Sunt qui-
dam senes, bis pueri; & pueri ante ætatem senes. Senec. de Tranquill. c. 3.
Nihil turpius, quàm grandis natu senex, qui nullum aliud habet argumentum,
quo probet se diu vixisse, præter ætatem. Mediolanensis Præsul in ps. 118.
Præveni in maturitate &c. Præcurrit, inquit, ætatem, quisquis in adole-
scentiâ positus, senilem gravitatem induit, & juveniles annos veteranâ
quadam continentia regit: fervorémque virentis corporis, in cana mo-
rum maturitate componit. Et ibid. Quid potest habere laudis, si effœ-
tum corpus voluptatibus, & jam senectutis gelu frigidum, ad sera devo-
tionis officia, deposito jam signior vigore convertat? Ganymedes ne-
ctar Jovi propinavit, id est, meliorem ætatis succum virtuti consecravit.

Fæx est & vappa, aut certè turbidum, quod ex sera senectute premi-
tur. S. Chrysostomus in psal. 111. postquam exposuerat, neminem esse,
qui non sibi eligat, servos & ancillas validas, vegetas, laboribus aptas;
subjungit: quantò magis Deus vult adolescentiam, tanquam intactam

Virginem, sibi jungi, ut eius vitæ primitias ambiat: ne quis, cum juventutem peccando exhausserit, languidam ac enervatam senectutem, ac vitæ faciem virtuti (& Deo) reservet. Vidit idipsum Seneca Epist. 108. Quid ergo cessamus, inquit, nos ipsi concitare, ut velocitatem rapidissimæ rei possimus æquare? Quemadmodum ex amphora primum, quod est sincerissimum effluit; gravissimum quodque, turbidumque subsidit; sic in ætate nostrâ, quod optimum, in primo est. Id exhauriri in aliis potius patimur, ut nobis faciem reservemus. Hæc ethnicus Philosophus ipsis ethnicis exprobrat, quod nobiliores vitæ spiritus, & mustum juventutis in nequitiis effundant, & exhauriant; sibi autem ut in senectute vivant, viribus corporis & animi exhaustis, mentis ac rationis impotes, *faciem reservent*. Quid ad hoc Christiani?

IV. (d) Jupiter Ganymedem feras venantem per aquilam in cœlum rapuit. Facit id virtus, quæ hominem brutas cupiditates, velut bestias, insectantem altius tollit, & ad cœlestium consortium evehit Jacobus Masen in spec. imag. Qui rem ad historiam referunt, inter quos est Eusebius, ajunt Ganymedem, minorem natu à fratribus interemptum; ad consolandas autem senis parentis (nempe Laomedontis, regis Troiæ) lacrimas, & leniendum desiderium, fingebant fuisse subtractum à Jove, sub aquilinâ specie latente, inque cœlum subvectum; quemadmodum olim filii Jacobi Patriarchæ, cum vendidissent Josephum fratrem, ingenio, formâ, vaticiniis spectabilem, mentiti sunt patri, ipsum alicubi à bestia raptum, devoratumque fuisse. Rectè Plutarchus in Moralib. ubi nullum lumen, ibi nulla umbra: ubi nulla felicitas, ibi nulla invidia. Ubi mel, ibi fel: ubi uber, ibi tuber: virtus dum premitur, extollitur. Ganymedes exturbatur è numero hominum, ut sedem accipiat in Choro superum, Sic itur ad astra. Huc facit Epigramma:

Dum puer Iliacus disponit retia silvis,
Atque agitat celeres per juga celsa feras.
Ætheriis subito delabitur Ales ab oris
Armiger, innoevis unguibus hæret onus.
Felix præda volat frustra latrante Lycisca:
Invidiam virtus non timet alta canem.

(d) Virtus & invidia Ganymedem sustulere in astra.

SYM-